

— При тая мобилировка може ли да се събератъ 20 души?

— Може да се събератъ, ако едни стоятъ, а други сѣднатъ на кревата.

— Значи, да се напълни цѣлата стая като сардела риба?

— Незная, но азъ прѣдполагамъ, че може да се смѣстятъ. (Влиза свидѣтеля Н. Попповъ).

Прѣдсѣд.: Вий сте повикани въ качество на свидѣтель по дѣлото за да разкажете това, което сте чули и видѣли, като помните, че сте дали клѣтва, че ще кажете истинната, безъ да скривате или притуряте нѣщо, въ противенъ случай ще отговаряте, както прѣдъ закона, така и прѣдъ Бога.

Разкажете каквото знаете.

Свид. Н. Попповъ: Прѣзъ 1890 година, прѣзъ мѣсець Юлия отидохъ въ къщата на Стоянъ Маркова, който ми каза ела да отидемъ горѣ, че е дошълъ у насъ за кираджия Ал. Карагюлевъ, да видимъ да не би да захванатъ голѣмата стая. Като отидохме горѣ Ст. Марковъ искара отъ единъ шкафъ единъ револверъ, при който имаше и 5—6 портрети. Хващахъ револвера, глѣдахъ го и Марковъ ми каза, че билъ на Ал. Карагюлева и че му се харесвалъ.

Прѣдсѣд.: Каква бѣше дрѣжката на револвера?

Свид. Н. Попповъ: Револвера бѣше съ бѣла седефена дрѣжка.

— Я виждъ тоя револверъ? (Подава му единъ револверъ).

— Такава направа бѣше, като тоя бѣше.

Прокурора: Вий зимахте ли револвера въ рѣцѣтъ си?

Свид. Н. Попповъ: Зимахъ.

— Какво ви обърна вниманието, вий сте виждали и другъ пѣтъ револвери?

— Другъ пѣтъ не съмъ виждалъ такъвъ револверъ. Той не бѣше като другитѣ револвери, нѣмаше курокъ.

Прѣдсѣд.: Служили ли сте въ войската?

Свид. Н. Попповъ: Не.

— Да се разберемъ, какво имаше — ударникъ или курокъ, отъ долу това гдѣто се тѣгли?

— Направата се виждаше, друго не се виждаше и ударникъ и курокъ нѣмаше.

Прокурора: Забѣлѣжи ли това нѣщо?

Свид. Н. Попповъ: Много хубаво го прѣгледяхъ. Послѣ г-нъ Марковъ го зима и го даде на г-жата.

— Забѣлѣжи ли, че нѣма ударникъ?